

Тема. Постмодернізм — одне з найяскравіших літературних явищ другої половини ХХ ст., його теоретичні засади й художня (літературна) практика.

Завдання до теми:

Складання опорно-логічного конспекту «Ознаки постмодернізму»

Історія людства позначена послідовною зміною культурних епох. Остання з них дістала назву доби постмодерну. У максимально широкому контексті під постмодернізмом розуміють «глобальний стан цивілізації останніх десятиліть, усю суму культурних настроїв і філософських тенденцій» (О. Вайнштейн), що пов'язані з відчуттям завершеності цілого етапу культур історичного розвитку, вичерпаності «сучасності»... Віяння, які породили постмодерн, віддзеркалили зміни в житті людства, розчарованого результатом реалізації світових ідей, що панували у ХХ ст., і проєктів «законодавчого розуму», який підійшов до межі самознищення й шукав шляхи співіснування таких відмінних одне від одного, занурених у власні інтереси рас, народів, націй, державно-політичних і релігійних систем, не кажучи вже про окремих людей. Аби вижити, суспільства сьогодні «змушені виробити й засвоїти менталітет, який є адекватним інструментальній могутності й передбачає надзвичайно високу міру терплячості, готовності до самокритики й компромісів» (А. Назаретян). Весь багатовіковий досвід зазнав переосмислення, послуговував базою для виявлення цінностей, що з'єднують людство й не будуть прив'язані до будь-якої однієї ідеології, релігії, філософії.

Постмодерн — це «феномен, що передбачає діалог на основі взаємної інформації, відкритість, орієнтацію на розмаїття духовного життя людства» (Н. Маньковська).

Ось які глобальні проблеми нового в другій половині ХХ ст. мистецького явища ми будемо з'ясовувати на сьогоднішньому уроці.

1. Робота учнів зі словником літературознавчих термінів

Постмодернізм — світоглядно-мистецький напрям, що в останні десятилітті ХХ ст. прийшов на зміну модернізму.

Цей напрям — продукт постіндустріальної епохи, епохи розпаду цілісного погляду на світ, руйнування систем — світоглядно-філософських, економічних, політичних.

— Уперше термін «постмодернізм» згадується в роботі німецького філософа Рудольфа Панвіца «Криза європейської культури» (1914), але поширився він лише наприкінці 1960-х років спершу для означення стильових тенденцій в архітектурі, спрямованих проти безликої стандартизації, а невдовзі — у літературі, малярстві та музиці.

Як філософська категорія термін «постмодернізм» отримав розповсюдження завдяки філософам Ж. Дерріда, Ж. Батаю, М. Фуко й особливо книзі французького філософа Ж.-Ф. Ліотара «Стан Постмодерну» (1979).

Постмодерністи, завдяки гіркому історичному досвіду, визнали марносилі спроби поліпшити світ, утратили ідеологічні ілюзії, вважаючи, що людина позбавлена змоги не лише змінити світ, а й досягнути, систематизувати його, що подія завжди випереджає теорію. Прогрес визнається ними лише ілюзією, з'являється відчуття вичерпності історії, естетики, мистецтва. Реальним вважається варіювання та співіснування усіх (і найдавніших, і новітніх) форм буття.

Принципи повторюваності та сумісності перетворюються на стиль художнього мислення з притаманними йому ознаками еkleктики, тяжінням до стилізації, цитуванням, переінакшенням, ремінісценціям, алюзіями. Митець має справу не з «чистим» матеріалом, а з культурно освоєним, адже існування мистецтва в попередніх класичних формах неможливе в постіндустріальному суспільстві з його необмеженим потенціалом серійного відтворення й тиражування.

Енциклопедія літературних напрямків і течій подає такий список ознак постмодернізму:

- культ незалежної особистості;
- потяг до архаїки, міфу, колективного позасвідомого;
- прагнення поєднати, взаємодоповнити істини (часом полярно протилежні) багатьох людей, націй, культур, релігій, філософій;
- бачення повсякденного реального життя як театру абсурду, апокаліптичного карнавалу;
- використання підкреслено ігрового стилю, щоб акцентувати на ненормальності, несправжності, протиприродності панівного в реальності способу життя;
- зумисне химерне переплетення різних стилів оповіді (високий класицистичний і сентиментальний чи грубо натуралістичний і казковий та ін.; у стиль художній нерідко вплітаються стилі науковий, публіцистичний, діловий тощо);
- суміш багатьох традиційних жанрових різновидів;

- сюжети творів — це легко замасковані алюзії (натяки) на відомі сюжети літератури попередніх епох;
- запозичення, перегуки спостерігаються не лише на сюжетно-композиційному, а й на образному, мовному рівнях;
- присутність образу оповідача;
- іронічність і пародійність.

Розглянемо різні точки зору на співвідношення модернізму й постмодернізму.

Американський літературознавець Ігаб Хассан відзначає такі ознаки постмодерністської літератури:

- невизначеність;
- фрагментарність;
- деканонізація;
- втрата «Я»,
- іронія;
- гібридизація;
- карнавальність;
- сконструйованість.

Порівняльна таблиця «модернізм-постмодернізм» за Брайніним-Пассеком

Модернізм	Постмодернізм
Скандальність	Конформізм
Антиміщанський пафос	Відсутність пафосу
Емоційне заперечення попереднього	Ділове заперечення попереднього
Первинність як позиція	Вторинність як позиція
Оціночне в самоназві: «Ми — нове»	Безоціночне в самоназві: «Ми — все»
Декларована елітарність	Недекларована демократичність
Переважання ідеального над матеріальним	Комерційний успіх
Віра у високе мистецтво	Антиутопічність
Фактична культурна спадкоємність	Відмова від попередньої культурної парадигми
Виразність кордону	Усе може називатися

«МИСТЕЦТВО — НЕМИСТЕЦТВО»	МИСТЕЦТВОМ
------------------------------	------------

Серед перших виразно постмодерністських творів — романи У. Еко «Ім'я троянди» (1980), П. Зюскінда «Запахи» (1985), Д. Апдайк «Версія Роджерса» (1985), Т. Пінчона «Веселка гравітації» (1973).

Прокоментуйте!

□□ Прочитайте висловлювання літературознавців про постмодернізм, прокоментуйте їх. Яке з них вам найбільш зрозуміле?

«...Постмодернізм — це відповідь модернізму: якщо вже минуле неможливо знищити, бо його знищення веде до німоти, його треба переосмислити: іронічно, без наївності...» (У. Еко).

«Якщо модернізм вирізняється прагненням до абсолютної влади, то постмодернізм — це досвід кінцевості, досвід, у якому знаходить відображення приреченість всіх завойовних планів» (Ж. Дерріда).

«Модернізм і постмодернізм не розділені ані залізною завісою, ані Китайською стіною, бо історія — то є палімпсест, а культура відкрита минулому, теперішньому й майбутньому часам. Я підозрюю, що в усіх нас є дещо від вікторіанства, модернізму й постмодернізму водночас. І автор може протягом свого життя писати і модерні, і постмодерні твори...» (І. Хассан).

«Постмодернізм — не хронологічно фіксоване явище, а певний духовний стан... У цьому сенсі правомірним є твердженням, що кожна доба має власний постмодернізм... Мабуть, кожна доба підводить нас до порога кризи, яка описана Ніцше в «Несвоєчасних роздумах», де йдеться про вади історизму... Якщо «постмодернізм» означає саме це, зрозуміло, чому «постмодерністами» можна вважати Стерна, і Р абле, і, безумовно, Борхеса...» (У. Еко).

«Одне слово, земна куля переживає постмодерністський спад, напевне, найзначніший і найдоленосніший упродовж усієї історії людства. Принаймні — найпомітніший. Він, як заведено, плутає карти, але відкриває очі. Тому тільки сьогодні стає можливим — як це не парадоксально — краще визначити деякі загальні закономірності земного буття й уявити собі його саме у вигляді вічної зміни модерністських «злетів» і постмодерністських «спадів»» (Д. Затонський).

«Постмодернізм багато чим зобов'язаний своїм виникненням розвитку новітніх засобів масових комунікацій — телебаченню, відеотехніці, інформатиці, комп'ютерній техніці. Виникнувши насамперед як культура візуальна, постмодернізм в архітектурі, живопису, кінематографії, рекламі зосередився не на відображенні, а на модулюванні дійсності шляхом

експериментування зі штучною реальністю — відеокліпами, комп'ютерними іграми, диснейськими атракціонами. Ці принципи роботи з «іншою дійсністю, тими знаками культури, які покрили світ панциром слів, поступово просоталися й в інші сфери, захопивши у свою орбіту літературу, музику, балет» (Н. Маньковська).

«У сенсі соціальної прагматики постмодернізм може усвідомлюватися як вираження нової ситуації, у якій суспільство й культура намагаються виявити продуктивні зв'язки та інновації, збереження й оновлення соціальних форм. Часи, коли домінувала традиція, давно вже позаду. Проте й доба домінування інновації, тобто доба модернізму, минає. Виникають нові мотиви відкриття інновації всередині традиції...» (Т. Керімов).

«Постмодерністська позиція нагадує мені чоловіка, закоханого в дуже освічену жінку. Він розуміє, що не може сказати їй «кохаю тебе шалено», бо розуміє, що вона розуміє (а вона розуміє, що він розуміє), що подібні фрази — прерогатива Ліала. Утім, вихід існує. Він повинен сказати: «За висловом Ліала, кохаю тебе шалено». При цьому він уникає удаваної простоти й прямо показує їй, що не має можливості говорити просто: він у такий спосіб дає їй зрозуміти те, що кохає її, але його кохання живе в добу втраченої простоти. Якщо жінка готова грати в ту саму гру, вона зрозуміє, що освічення в коханні залишилося освіченням в коханні. Жодному із співрозмовників простота не дається, обидва витримують натиск минулого, натиск всього до них сказаного, від якого вже нікуди не дінешся, обоє свідомо й охоче вступають у гру іронії... І все ж таки їм удалося ще раз поговорити про кохання...» (У. Еко).

«Розглядаючи світ тільки крізь призму його усвідомлення, тобто виключно як ідеологічний феномен культури, навіть вужче — як феномен писемної культури, постструктуралісти готові уподібнити самосвідомість особистості до певної суми текстів у тій масі текстів різного ґатунку, яка, на їхню думку, і складає світ культури. Оскільки, як не втомлюється повторювати Дерріда, «нічого не існує поза текстом», то і будь-який індивід у такому разі неминуче перебуває «всередині тексту»... Весь світ зрештою сприймається як нескінченний, безмежний текст» (І. Ільїн).

«Скриптор, що прийшов на зміну Автору, несе в собі не пристрасті, настрої, почуття або враження, а тільки неосяжний словник, з якого він черпає своє писання, що не знає зупину; життя лише наслідує книгу, а сама книга виткана зі знаків, сама наслідує щось уже забуте, і так до нескінченності» (Р. Барт).

«Подібно до давньої химери, постмодерн грізно гарчить на розтиражовані шаблони високого модернізму, буцає ідею реалістичного мімезису і своїм отруйним хвостом злісно жалить жанрові штампи розважального читива та інших форм індустрії розваг» (І. Ільїн).

«Саме за нашої доби розпочинається осягнення світу, у якому всі цінності, всі абсолюти перетворюються на міфічних істот...» (Дж. Ваттімо).